

[Sundhedsministeren]

punkt. Det fører nemlig i sin yderste konsekvens til, at så længe en person kan have nytte af en behandling – selv om nytten er nok så lille – er der ingen grænser for, hvad andre må finde sig i at undvære. Jeg håber, og jeg tror, at enhver kan se det uholdbare i et sådant synspunkt.

Når ressourcer skal fordeles mellem sektorerne, er der efter min mening intet uetisk i at vurdere, hvor nytten af pengene er størst. Man kunne måske endda sige, at det uetiske opstår, hvis man ikke vil erkende behovet for at inddrage økonomiske overvejelser, have en stræben mod størst muligt udbytte af de midler, der anvendes.

Det er ikke nogen let opgave, men afvejningen eller prioriteringen er naturligvis politikernes sag både centralt og lokalt, ingen tvivl om det. Det er en prioritering, som bl.a. sker i forbindelse med udmeldelse af rammen for den amtskommunale økonomi, inden for hvilken ramme den enkelte kommunalbestyrelse selv træffer beslutning om sundhedsudgifternes størrelse, og det er en prioritering, som afspejles i finansloven, hvor afvejningen af det offentliges mange områder finder sted og bekræftes af Folketinget.

Det har glædet mig, at såvel fagfolk som politikere af forskellig politisk observans så klart har udtalt deres erkendelse af det fortsatte behov for prioritering også inden for sundhedssektoren.

En af mine forgængere på posten som minister for sundhedsvæsenet har udtalt det således:

»Jeg har svært ved at se, at sundhedsudgifterne under ingen omstændigheder kan bære at blive holdt lidt i frakkeskøderne med hensyn til udgifter. Det behøver bare ikke at betyde, at det bliver dårligere. Det er endda muligt, at vi får et bedre resultat, når man ikke bare kan tage, men tvinges til at bruge de ressourcer, vi har, på en anden måde.

Ligesom vi inden for alle andre områder taler nøgternt om tingene, må vi også begynde at gøre det inden for sundhedssektoren, selv om det er vanskeligt. Som minister føler jeg ikke mindst, at min forpligtelse ligger i at få ressourcerne fordelt og brugt på den rigtige måde.«

Nej, det var ikke et citat fra en borgerlig minister, men fra en ansvarlig socialdemokratisk indenrigsminister ved hans tiltræden i 1979,

nemlig hr. Henning Rasmussen – samme år hans partifælle fru Ritt Bjerregaard som socialminister udtalte:

»I 1980'erne må vi have styr på væksten i den offentlige sektor. Vi må lære at prioritere, og at vi alle betaler. Vi må indse, at intet er gratis. Det bliver svært.«

Ja, det er svært. Men i tiltro til, at det største oppositionsparti fortsat vedkender sig den ærlighed og ansvarlighed, som det gav udtryk for, da det var i regering, vil jeg både tro og håbe, at vi såvel politisk som i samarbejde med sundhedsvæsenets mange faggrupper kan effektivisere, videreudvikle og forbedre vort sundhedsvæsen til gavn for dem, det hele drejer sig om: patienterne.

Lad mig afslutningsvis sige, at jeg synes, det er meget interessant og også meget spændende, at der lokalt tages initiativer for at fremme prioriteringsdebatten. Jeg har således bemærket, at Fyns Amtsråd har besluttet at nedsætte en uafhængig arbejdsgruppe, der skal iværksætte og stimulere en bred offentlig debat om prioritering inden for sundhedssektoren, således at både læger og politikere får et bedre grundlag for at beslutte, hvordan ressourcerne skal anvendes.

Samtidig har jeg set, at der med amtsborgmester Erling Tiedemann som primus motor er startet et Dansk Selskab for Medicinsk Prioritering. Så vidt jeg er orienteret, har Tiedemann omtalt initiativet som et analyseselskab, hvis hovedopgave det ikke er at beskæftige sig med enkeltstager, men at finde et sprog, der kan behandle de meget følsomme emner, som vil dukke op, på en anstændig måde.

Jeg synes, at begge disse initiativer er utrolig prisværdige og også interessante, og vi vil fra centralt hold – og især fra Sundhedsministeriets side – følge dem med største interesse.

Forhandling

Jørgen Tved (FK):

I Fælles Kurs har vi aldrig lagt skjul på, at vi meget gerne ser, at sundhedsministeren, statsministeren og den samlede regering meget hurtigt henvender sig på arbejdsformidlingen og får et andet job.

Efter at vi nu har hørt sundhedsministerens redegørelse her, er vi blevet yderligere bekræftet i det. Vi ser med fryd frem til, at man i ar-